

ВЪТРЕ ИЛИ ВЪН ОТ ЦЪРКВАТА

Богослужение на 17 януари 2010, неделя, сутрин.

Водещ: Иво Георгиев

Проповед: п-р Данаил Игнатов

Презентация.....

СЛАВОСЛОВИЕ

Призив: Псалом 92: 1-5/ 12-15.

Молитва

Песни:

Светла е зората на Господний ден – ЕП 100 (ДП61)

С нова песен ние ще те хвалим – ЕП 52

Ответен прочит: 11 (Пс84)

Песен: Само Божиите чада са блажени – ЕП 504 (ДП268)

ПРОЧИТ: Рим 12:1-12

Молитва. Да се молим за Пострадалите в Хаити;Отче наш

Децата от НУ излизат на занимания

Песен: Самото основание на Църквата е Той – ЕП 586 (ДП-328)

ПРОПОВЕД: Вътре или вън от Църквата

Хор.

Песен: О, Църкво, ти прекрасна, градино моя цветна – ЕП 592

Молитва за даренията

Съобщения

Песен: Благославяй Господа – ЕП 43

БЛАГОСЛОВЕНИЕ

ПЛАН НА ПРОПОВЕДТА:

1. СВЕТСКИ УМ ИЛИ ПРЕОБРАЗЯВАНЕ НА УМА.
Волята на мнозинството и волята на Бога. (Рим 12:1-2)
2. СДРУЖЕНИЯТА ВЪН И ВЪТРЕ В ЦЪРКВАТА. Индивидуализъм и отдаденост.(Рим 12:3-5)
3. СЛУЖЕБНИ ПОСТОВЕ ВЪН И ВЪТРЕ В ЦЪРКВАТА. Служене на себе си и служене на другите.(Рим12: 4-8)
4. КОНКУРЕНЦИЯ И СЪСТЕЗАНИЯ ВЪН И ВЪТРЕ В ЦЪРКВАТА. Кой къде мързелува? (Рим 12:9-11)
5. МОБИЛИЗАЦИЯ В ЦЪРКВАТА.

ВЪТРЕ ИЛИ ВЪН ОТ ЦЪРКВАТА
17.01.2010

Скъпи приятели,

Предполагам, че мнозина от вас си задават въпроса : какъв съм аз когато съм на църква и какъв – когато съм извън нея. Предполагам, че всеки от нас чувства това напрежение и в известна степен – раздвоение породено от съвсем различният дух, който ни владее когато сме на богослужение и това, което прониква в нас като психична нагласа извън църквата. Тук участваме с желание в реда на богослужението с молитва, с песен, слушане на Божието слово; проповедите на пастиря ни вдъхновяват, в нас се зараждат желания да привлечем повече хора, и те да вкусят от тези благословения. Много скоро, обаче, навън ни обземат доста други мисли и, теми на разговори; а когато тръгнем в делничните дни към работните си места, това на което сме се радвали през неделния ден избледнява и много рядко можем да го възпроизведем в паметта си, още по-малко да го разкажем на други. В това има, някакво раздвояване на ума.

Питаме се : Кой съм аз, кое е същинското ми аз ?

Питаме се: Дали съм АЗ - това, което преобладава в мене, когато съм на църква или съм АЗ – когато съм извън нея?

Кое преобладава и определя моята самоличност - светското или божественото?

Кое у мене преобладава– насладата от настроенята на света или онова в мене, което се наслаждава на Божието присъствие заедно с други вярващи?

Нека си признаем, всички носим в себе си белезите на светски ум.

И все пак, ние вярващите, -сме именно вярващи, защото нещо в нас се съпротивлява, на този ум. Усещаме, че има нещо по-добро, нещо по-жизнено, нещо, което ни изгражда като личности. И го намираме най-добре изразено като начин на мислене в Църквата.

А с помощта на Божието слово, което се проповядва - в Църквата, откриваме разликата между светския ум и преобразяването на ума от Божия дух.

1. СВЕТСКИ УМ ИЛИ ПРЕОБРАЗЯВАНЕ НА УМА.

Волята на мнозинството и волята на Бога. (Рим 12:1-2)

Нека осъзнаем, че Святият Дух, чрез Посланието на апостол Павел към Римляните, ни призовава :

- *Не се съобразявайте с този свят*¹ ... (прев.СГА)

Обикновено хората обръщат повече внимание на първата част на стих 2: “не се съобразявайте с този свят”, (с този век, с това съвремие) и веднага си правят приблизително следния извод: Църквата ни внушава изолация от обществото, води ни към сектантство и фундаментализъм. Много хора не четат по-нататък изпълнения с нарастваща енергия текст:

...но се преобразявайте чрез обновяването на ума си...

¹ “айон” – с това съвремие–б.м.,

Божият Дух, който движи Църквата не поставя никакви стени пред ума ни. Той не поставя никакви сковаващи норми пред хората. Напротив, Той ни тласка към обновяване, към движение на ума. Но когато пътуваме, когато се движим, физически или умствено, имаме нужда от ясни репери. Затова Бог насочва нашия ум в посока, която осигурява познание на Истината, познание на Спасението в Христос, а след това ни насочва и по пътя на Освещението.

Същевременно Святият Дух отваря очите ни и духовното ни обоняние за да усетим, че умът и духът на света са нещо безлично, без ясна посока, на глед като бързотечаш поток от цветове, светлини и удоволствия, а същевременно е нещо твърде банално, застояло, посредствено и за тези с чувствително обоняние – миришещо на блато.

Застоялият *дъх* на света не може да се сравнява със свежестта на духа, роден изново, обновен от Горе.

Който го е изпитал знае, че това е така.

Ако някой не е изпитал това, но чувства, че става въпрос за дълбока истина, нека днес поиска от Бога като се помоли :

- *Боже, нещо трябва да се промени в мене. Изпитвам силно желание да не бъда такъв, какъвто съм. Идвам при Тебе за да ме промениш. Искам да ме преобразиш.*
- *Прости ми за греха, който е в мене. Спаси ме! В името на Исус Христос!*

А на вярващите от по-рано апостолът иска да каже:

- Преобразявайте се, защото сте преобразени. Обновявайте се, защото сте обновиени!

Когато сме родени от Бога и сме променени, за тази промяна трябва да се грижим, тя трябва да се поддържа. Веднаж преобразени по образа на Христос, нека продължаваме да се променяме в същата посока, която сме поели, чрез обновяването на ума си.

Имах един студент, който беше напълно уверен, че е новороден християнин, но доста опъваше нервите ми по време на час по История на Църквата. Непрекъснато ме засичаше с къде уместни, къде неуместни въпроси, подронваше авторитета ми на преподавател или спеше на чина. Чудел съм се и дори съм се молил Бог да ми даде мъдрост как да постъпвам с него. Веднаж, след известен период от време, го качих в колата си. Бях много учуден, когато ми каза, че чувства Божията намеса в живота си, чувства как БОГ ГО ПРОМЕНЯ. Казах си: Е, значи могло е да бъде и по-лошо... Но наистина от този ден забелязах, едно съществено подобрение в поведението му.

Радвам се когато чувам и други млади хора, които очевидно осъзнават проблемите на характера си, да ми казват : “Бог ме променя”. Като че ли трудното е за нас, възрастните християни, да се променяме и да обновяваме ума си.

Необходимо ни е на всички нас, млади и стари, чрез промяна на ума, да разпознаваме от опит все по по-ясно – кое е доброто. Да търсим в молитва и в Словото познаването на Божията воля, която е свършено добра. Това ще ни променя. Това ще ни даде да изпитаме насладата от близостта на Бога:

- *Не се съобразявайте с този свят, но се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит каква е Божията воля-това, което е добро, благо (еварестос) и съвършено.(Рим12:2)(*

С други думи – не почивайте на това, което вече знаете. Опитайте сега Божията воля, колко е добра, приятна и съвършена.

Същевременно Божията воля понякога противоречи на мнението и настроената на болшинството от хората между нас. Трябва да избираме. Или да следваме Божията воля или волята на “колектива”. И това предизвиква напрежение, предизвиква дискомфорт в нашето ежедневие. Това може да се случи в класа ни в училище, работната група във фирмата, съсобствениците в жилищната кооперация. На нас ни трябва мъдрост и воля, за да дадем първенство на Божията воля, а не на човешката.

- Така също е много трудно на младите християни да издържат на напора на масово разпространеното внушение, че бракът не е задължителен и че може да се живее спокойно “на семейни начала” без брак и без Божие благословение.

Може ли пожеланието към вяращите - “Не се съобразявайте с този свят, но се преобразявайте, като обновявате ума си” - да се конкретизира с повече примери? Текстът, който следва след призива на апостол Павел, дава няколко практични насоки в това отношение.

Когато говорим за това, не можем да не правим разлика между условията, които ни се налагат на работа вън от църквата и тези – вътре в нея. Затова апостолът засяга начина по който искаме да се изявим в обществото и в църквата. Как се държим, как общуваме и се сдружаваме в една група, в един екип. Кое проличава повече – нашият индивидуализъм или нашата отдаденост на другите в съответната група от хора?

2. СДРУЖЕНИЯТА ВЪН И ВЪТРЕ В ЦЪРКВАТА.

Индивидуализъм и отдаденост.(Рим 12:3-5)

В днешно време, когато конкуренцията се счита за основен фактор на развитие на икономиката и благосъстоянието ние не можем да бъдем наивни. Ние сме принудени да отстояваме с много усилия своето “място под слънцето”. Принудени сме да се съревноваваме постоянно със съученици или колеги по работа, за да покажем нашите качества, да печелим първи позиции, да бъдем харесвани, да осигурим настоящето и бъдещето на нашето съществуване; да запазим хляба си; да не допуснем да потъпкват нашето достойнство. Това изисква развиването на определени индивидуални качества, на определен индивидуализъм.

Трябва да мислим първо за себе си!

Същевременно днес съществуват достатъчно много теории за работната среда, които насочват вниманието към способността за работа и живот “в екип”. Оценява се качеството на солидарност, качеството на отдаденост на другите от групата с която работим. Умните ръководители правят оценки за това качество когато правят преглед на свършената работа и когато трябва да разпределят възнагражденията.

Най-яркият пример на групи, на които се поставя такова изискване са малките групи от космонавти, които се изпращат на космическите станции за по 5-6 месеца. Освен че там работят при крайно неестествени условия за работа и почивка, те са поставени в сравнително малко общо пространство, където неконтролираните реакции на индивидуализъм могат да провалят мисията им. Там космонавтите трябва да са напълно отдадени един на друг, за да се завърнат живи на земята.

Обратния пример можем да дадем с онова пошло телевизионно предаване “Биг Бръдър”, което има все пак приноса, че показва колко себичността и безкрупулната конкуренция могат да направят хората за посмешище и ги доведат до състояния на жалки картинки.

А какво представлява Църквата? Не е ли тя едно сравнително затворено пространство, едно затворено общество, преминаващо през историята и през света?

Някои ни наричат секта. Не сме секта – защото сме отворени към обществото. Защото приносът ни към това общество е съществен. Не издигаме никакви хора в култ. Нашият култ и нашето поклонение е единствено на Бога в името на Исус Христос. Не сме секта, освен ако не кажем, че цялата Вселенска Църква е една голяма секта, започнала своята история от малка група хора в Ерусалим през I век, която римската власт е считала за юдейска секта.

В духовен смисъл Църквата, истинската Христова църква, въпреки множеството видими подразделения, има своите ясни очертания, свои граници, своето “ВЪТРЕ” и “ВЪН от нея”. Това е изповедта на вяра в Исус Христос като личен Спасител и Господ и преобразен начин на живот според Божието слово.

Тези които са част от църквата са наречени светии. Това означава хора с висока позиция. Личности! Избраници божии! Ние не осъзнаваме достатъчно какво значи това. Най-скромният между нас е “виден”, известен, почитан в очите на Бога, както самият Христос.

За съжаление, не всички осъзнаваме и живеем със съзнанието на своето високо положение, което сме придобили чрез заслугите на Господ Исус Христос. Вместо това си измисляме собствени разделения на по-почитани и непочитани членове на църквата. И някои християни, които са облечени с по-голяма почит, започват да се държат сякаш това е тяхно собствено завоевание. Започват да налагат своя индивидуален интерес и стил на поведение. Започват да се държат като че ли някой конкурира и заплашва тяхното почитаемо място. Ето на такива и на всички нас Словото казва:

-...Всеки един измежду вас да не се мисли за нещо повече от това, което е, а да е скромен² (-да се държи мъдро) според дела (- мярката) на вярата, която Бог е разпределил на всеки .(Рм 12:3 – ДМ/ББД³ с допълнения)

И веднага след тази препоръка, апостолът въвежда принципа на СЪДРУЖИЕ в църквата.. Тук откриваме, че съдружието в църквата е нещо което качествено превъзхожда всяка идея за колективна работа. Това е така, защото ръководният принцип е на съвсем друго равнище. Ние- църквата - не сме просто сдружение на хора със сходни мисли и интереси, а “едно тяло в Христос”. Нашето

² да е скромен - да се държи мъдро (-софронео); дела - мярката(метрон)

³ компилация на различни преводи с мои допълнения

достойнство произлиза от това, че сме едно тяло в Христос и нашите взаимоотношения се основават на неразделната зависимост на всички части в него. Това предполага да бъдем отдадени един на друг. Разбира се, че не можеш да бъдеш отдаден и всеотдаен към 300 души едновременно. Но ако всеки от нас има в сърцето си такова чувство на взаимопомощ към няколко от нашите братя и сестри и на никой да не липсва това поне от страна на двама-трима, в Христовото име, ние ще бъдем свързани като във верига и резултат ще отговаря на това изискване:

- ние мнозината, сме едно тяло в Христос и сме части един на друг.(Рм 12:5)

Анкетните проучвания в нашата църква, за които веднаж ви говорих по-подробно показват, че имаме някакъв успех в това отношение, но се иска много повече. Нека всеки от нас се замисли, кого още може да включи в своя обсег на ОТДАДЕНОСТ. Към кого бихме искали да показваме по-постоянно внимание и любов освен към тези, които са ни вече много близки приятели.

Това, което споделихме до тук е тясно свързано със служенията и служебните постове.

3. СЛУЖЕБНИ ПОСТОВЕ ВЪН И ВЪТРЕ В ЦЪРКВАТА. Служене на себе си и служене на другите.(Рим12: 4-8)

Отново тук изпъква разликата между това което е вън и това, което е вътре в Църквата.

В света, както знаем, различни административни служби, служебните постове или финансовите покровители дават възможност да изявим своите естествени дарования. Колко много таланти се погубват от липсата на подходящи условия, липса на спонсори или поради факта, че са били потъпкани от по-агресивни или по-амбициозни съперници за някакво работно място, за някаква позиция в йерархията на управление.

Въпреки, че в историята на Църквата са познати явления на купуване на титли, в Църквата винаги е имало постове и служби, които никой не може да ни отнеме. Това е защото духовните дарби не могат да бъдат заглушени. Святият Божий Дух, който ги внедрява в нас е независим от материалните обстоятелства. Той ни възпитава и ние да действаме независимо от тях. Единствено ние можем да ги заглушим в себе си поради липса на упование в Бога, немарливост и мързел.

Ако в Църквата сме едно тяло, отдадени един на друг, то с духовните си дарби ние се допълваме като части на Христовото тяло.

На това място апостол Павел посочва седем дарби, които сме призвани да използваме за общото благо на Църквата. Той ги разделя на две категории⁴. Първата отразява дарби свързани със Словото (пророчество, поучаване, увещаване). В ранната църква това служение, обикновено се свързва със званието “старейшина” или “презвитер”. Във втората категория попадат други действия на служене (служене, раздаване или разпределяне на блага, управление, милосърдие). И двете категории дарби са плод на Христовата благодат. Никъде не се казва, че едните дарби са по-духовни от другите. За съжаление в средите на евангелските християни има такива предрасъдци и на хората получили дарби и служения спадащи към втората категория се гледа малко по-снизходително. Изискванията за тяхното посвещение и духовност са по-малки. Така например ние сме свили прекалено много критериите си за

⁴ Джон СТОТ, Послание към Римляните, София, Нов човек, 2005, с.351

дяконството. Време е да помислим дали това е правилно. Не казвам, че тези, които не са ръкоположени дякони не трябва служат. Но може би трябва да насърчим повече от вас, които участвате ревностно в служението на църквата да възприемете себе си най-напред с дяконско съзнание, а евентуално след това и да приемете дяконско посвещение, което има определена духовна позиция.

4. КОНКУРЕНЦИЯ И СЪСТЕЗАНИЯ ВЪН И ВЪТРЕ В ЦЪРКВАТА. Кой къде мързелува? (Рим 12:9-11)

Казахме вече няколко думи за ролята на състезанията и конкуренцията в този свят. Освен друго състезанията и съревнованията мобилизират по-пълно нашия умствен и духовен потенциал.

Конкуренцията не е подмината като фактор в развитието на църквата. Но нека видим как тя се препоръчва от Апостол Павел:

- Бъдете мили един към друг...с братска обич;
- Изпреварвайте (се) да си отдавате почит едни на други (Рим 12:10- ББД)

Тук откриваме доста непривичен повод за конкуренция и изпреварване.

Някои между нас биха предпочели тук да става въпрос за изпреварване на МПС по натоварен път. (Моята съпруга винаги ме изпраца на път с думите: "Да не изпреварваш!"...)

Да се изпреварваме да си отдаваме почит. Тук играят роля думите и жестовете. Но преди всичко тази почит трябва да изработим в сърцата си. Ако почитаме Христос , а Бог приема тези, за които Христос е умрял и са повярвали в Него, не можем да не ги почитаме и ние. Понякога е трудно. Но трябва да преодолеем всяко огорчение и да развиваме своята почит, както към тези които Господ е поставил да водят църквата, така и към тези, които едвам забелязваме в множеството от вярващи. Да почитаме и тези, които са ни мили и тези, които не са ни много мили. Нека да не мързелуваме когато става въпрос за такова изпреварване.

Ето какво чудесно предизвикателство, какъв изпит на мобилизация и издържливост ни представя Словото чрез изразяването на почит – видимо и в духа – към Божиите чада.

5. МОБИЛИЗАЦИЯ В ЦЪРКВАТА

В нашите средства за осведомяване, медиите, се правят непрекъснато дискусии за това, какво представлява демократичното общество по отношение на тоталитарното. За мене беше изненадващо да чуя от един наш философ, че една от чертите на тоталитаризма е постоянната мобилизация на обществото. Аз бих казал, че имах точно обратното впечатление от годините, които живяхме в подобен режим. Аз бих казал, че живеехме в условия, които пречеха на личната инициатива и проява на свободна воля. Непрекъснато се говореше за колективно мислене, а на практика се създаде едно де-мобилизирано общество от хора с ниска производителност, пълни с недоверие едни към други. Главният мотив на движение беше диктатурата на някаква идеология, а не по убеждение. После разбрах, че нашият учен имаше пред вид именно това – мобилизация по принуда, а не по убеждение. Разбира се ако тръгнем да обсъждаме какво е сегашното положение, у нас, в гражданската и трудова активност, вероятно няма да стигнем до много радостни заключения.

Но нека да не продължаваме в тази посока, а да погледнем какво става вътре в Църквата. И веднага да запитаме : Не е ли Църквата място на постоянна мобилизация? И ако е така – на какво прилича Църквата? Прилича на общество от свободни хора или на някакво тоталитарно общество?

Трябва да ви споделя, че наблюдавам някои църковни общества, които ми напомнят по-скоро на тоталитарни общества, а не на общества от свободни хора. Каква е причината? Това става, когато водачите на тези местни църкви си приписват власт и права по-голями от това, което Словото им позволява. Тяхното тълкувание на Словото е абсолютен авторитет за членовете на църквата им. Те не се позовават на текстовете на Библията, дори не я четат, а се позовават само на казаното от тяхния духовен водач. И макар, че проявяват висока степен на отдаденост, показват примерна почит, много са действени, те рискуват наградата на Божието царство.

Господ Исус Христос ни признава за свои, ако Го следваме като свободни хора. Това означава – свободни от грях; свободни от неправомерни човешки авторитети, свободни от лъжата:

- И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.
- Всеки, който върши грях, слуга е на греха.
- Ако Синът ви освободи наистина ще бъдете свободни.(Йоан8:32,34,36)

Именно за това трябва определено да кажем, че има нещо, което ни обвързва да стоим вътре в Църквата, което е различно от средата, която намираме в света и с което се чувстваме свободни. Това е Христос. Това е Христовия Дух.

Определено трябва да кажем, че от това следва и някаква форма на постоянна мобилизация в която живеем като християни независимо дали физически сме вън или вътре в църквата.

- Ние изпреварваме динамиката на живота в света, защото обновяваме ума си по образа, който е Христос.
- Ние живеем живот на отдаденост към братята и сестрите от Църквата
- Ние приемаме духовни дарби. И освен изтощителното работно време, което ни налага светът, още намираме сили за да работим за единството на Христовото тяло- Църквата.
- Ние се съревноваваме да се обичаме и си отдаваме почит.

Каква динамика на живот! Каква мобилизация!

Брате и сестро, оценяваме ли тази наша обвързаност с Христовото тяло? Оценяваме ли тези връзки като наша свобода? Къде е нашето АЗ? Вътре или вън от Църквата?

Да, ние участниците в Христовото тяло- Църквата сме по-особени хора.

Някои хора не ни разбират.

Важното е ние да сме разбрали къде е нашето място.

Важното да сме открили свободата, която е в Христос.

Амин!